

«Мій Герой!»

Наш дух не вбити, волю не зламати,
за нами-діти й Україна –мати
і з нами воля й правда вікова!

Надія Гуменюк

Коли росія напала на схід України, я був ще маленьким, щоб зрозуміти, що ж відбувається! У моїй дитячій голові тоді намалювалася справжня трагічна картина. Я боявся, що доведеться пережити страждання, про які читала мені мама у книгах про Другу світову війну. Втім, страх швидко зник: дім на місці, з рідними все добре, уроки ніхто не скасовував. Минали роки. Війна стала асоціюватися не зі смертю, а з небаченою нахабністю росіян. Та незабаром все змінилося, коли я вперше побачив воїна, який загинув, захищаючи мою Україну. Я побачив убитих горем батьків, почув стукіт хвилини мовчання. Відчув душею «Плине кача...». А в натовпі ще й хтось потім крикнув: «Герої не вмирають!» Тоді я ще не розумів, як це. Людина ж загинула. Рідні страждають.

І ось сьогодні, коли наша країна знову потребує захисту своїх синів, з повагою вдивляюся в постаті тих чоловіків- героїв, які свого часу боролися й віддавали життя за її свободу й суверенність. У постаті тих бійців – патріотів, які щодня зараз демонструють мужність, звитягу, силу духу, волю та непохитне бажання перемогти, я бачу справжню армію незламних та нескорених.

Для мене прикладом справжньої відваги є мій дядя Євгеній. Це Людина, якою я пишаюся! Він сильний, сміливий, волелюбний. Женья – хранитель спокою та мирного неба не тільки над головою моєї родини, а й усієї України.

Мій Герой! Герой, бо це той, хто відповідає на поклик своєї природи і відважно вступає у боротьбу. Він завжди бореться з «нелюдським», бо не може інакше.

Женя народився там, де свіже повітря, прохолодна джерельна вода, п'яний аромат яблуневого цвіту, запашні мальви та чорнобривці, спів пташок – у затишному селі Власівка. Козаки назвуть цю місцевість Козачими Майданами.

Він найменший із дітей моїх дідуся та бабусі. Завжди має власну думку і відстоює її, ініціативний та успішний, сильний і незалежний, упевнено йде до поставленої цілі. У нього гостре відчуття справедливості та честі, на нього завжди можна покластися. Девізом життя є слова “Рабів до раю не пускають”, як колись говорив мені дідусь, вони належать одному з найбільших патріотів рідної землі- гетьману Івану Сірку. Чи не найбільша заслуга цього гетьмана в тому, що він захистив рідний край від загарбників.

Ще з дитинства Женя зрозумів, що хоче стати істориком. Саме історія, вважав мій дядько, – це справа людей, які віддали всі свої сили і своє життя для добра українського народу: його свободи й незалежності, могутності й процвітання. Україна – це батьківщина героїв, які поставили добро рідного народу понад свої та будь-які інші інтереси і були вірними своїй ідеї до останнього подиху.

Після закінчення університету Женя одружився, у сім'ї народилася гарненька білявенька дівчинка. І все було б прекрасно, якби 24 лютого о 04.30 росія нас не розбудила нас звуками вибухів ворожих ракет, які влучали безперервно в домівки, інфраструктуру нашої держави.

Наш спокій, розвиток, щастя, безпеку росіяни цинічно підірвали. Але їм не вдалося підірвати нашу незламність і віру в щасливе майбутнє, у силу єдності!

На роздуми часу не було. Женя вирішує відвезти дружину та маленьку донечку в оте затишне село Власівка, а сам повертається в місто й відразу вирушає до військкомату, отримує зброю і стає на захист рідного міста Харкова, своєї сім'ї, своєї Батьківщини.

Потім він скаже: «Ми б'ємося за те, чому нема ціни у всьому світі, - за Батьківщину».

Ми страшенно хвилювалися за нього. Молилися безперестанно. Знаючи його характер, розуміли, що стояти осторонь він ніколи не буде. Ми не помилилися. Це були страшні хвилини та години очікування. Найстрашніше було 27.02.2022. Тоді навіть секунди здавалися вічністю. Саме група брата візьме участь у штурмовій операції щодо знищення ворогів на одній із місцевостей. Він скаже нам, що страху не було. Треба було діяти швидко. Але таких моментів буде потім занадто багато, повірте.

Група брата допомагала евакуюватися людям з окупованих територій. Дорогу, якою вони вивозили людей, називали «дорогою життя». Це були «зелені коридори». Але кожен із хлопців розумів, що в будь-який момент цей коридор міг стати «чорним», бо вороги почали бити ці коридори з «градів».

Ми знали, що він завжди на межі між життям та смертю. Я щонаочі чув, читаючи молитви, як плаче бабуся, його дружина і моя мама, його сестра. Та, на жаль, нічим я не міг їм допомогти. Сам відчував неймовірний біль, тривогу. Залишалося тільки молитися. Та чи чув нас Бог? Мабуть, бо він допомагав йому виходити живим звідти, звідки, здавалося, вийти не можливо!

Мені дванадцять. Я поки що не можу повністю усвідомити, чому ллється кров, страждають діти, гинуть наші воїни, чому я не бачу часто найріднішу людину у світі... Чому інша країна вдерлася на нашу територію, маючи свою! Чому вона не вчить історію! Але я твердо переконаний у тому, що допоки мій дядя разом із іншими героями продовжують захищати нашу землю, нашу державу від планів підступного ворога, буде все добре!

Я переконаний, що Україна – це могутня держава з прекрасним майбутнім. Кожен українець відповідальний за її долю. Ми мусимо жити в єдності, бо саме так зможемо отримати нашу Перемогу! І в подальшому

житті зробимо усе, щоб наша Батьківщина змогла відродитися. А ще наше покоління не дозволить більше нікому переступами кордони рідної землі!